

Dones (Mireia Boya, 29/03/2018)

Avui toca parlar de totes elles. No és que oblidi els altres, mai, però disculpeu-me si decideixo parlar més de les dones perseguides per la justícia del Regne d'Espanya. Elles, les sempre silenciades, les aparentment actrius secundàries d'una causa general contra tot un poble que manquen del focus mediàtic. Les mares. Les rebels i desobedients per defensar el mandat democràtic popular. Les que reben les crítiques estètiques. Les que ploren demostrant la seva fortalesa. Les patidores. Les que més renunciïn empeses pels canons socioculturals d'un món on cada dia has de demostrar amb més i més feina que, tu també, per ser dona, pots estar al capdavant.

L'Anna, hereva del fil roig de la història. Lluitadora tres voltes rebel. Cavall de Troia d'un règim que s'esfondra. La imprescindible formigueta abanderada de les classes populars, aquelles que menys veu tenen davant els poderosos i dins les institucions. Agosarada valentia, punta de llança antifeixista, paraules justes i punyents cridades amb un somriure enlluernador, l'arma més poderosa contra la grisor dels que ens volen callades. L'honor de compartir trinxera amb ella. Que l'exili sigui la bandera de la llibertat rebel davant una justícia que és de tot excepte justa. Cap Llarena podrà amb ella, mai.

La Meritxell i la Clara, van triar l'exili després del cop d'estat del 155. La primera, ponentina de soca-rel, és la contundent dolçor de la plana, el misteri de la boira i la sinceritat humil, propera i pausada de les que venim de poble. El món comença més enllà del port de La Panadella i caldria anar-hi més per conèixer gent com ella. La segona, la intel·lectualitat descarada, la saviesa acadèmica portada a la política, una dona directa en formes i paraules que no té por a dir veritats com punys. Que el destí de l'exili us permeti trobar un lloc on no perdre el somriure. Contribuiu a teixir l'internacionalisme solidari i emmirallar una justícia podrida. I torneu, us esperem perquè us necessitem.

La Carme i la Dolors, segrestades a Alcalà-Meco, aquell lloc infame on no van les càmeres i on les visites passen només si primer van a Estremera. La primera, presidenta de la casa de la sobirania del poble que va demanar, en nom de tots, posar les urnes. La humanitat ebreca, els temors transformats en fermesa i convicció. Treballar amb ella és estimar-la, no tens opció. La segona, la rialla càlida empordanesa, l'energia desfermada de la tramuntana. Obrint portes als que les tenen tancades, el treball sindicalista constant per una societat més inclusiva, on tothom tingui les mateixes oportunitats i drets laborals. Em pregunto quina classe de trastorn s'ha de tenir per sentir-te amenaçat per dones com elles. Que la fredor de les cel·les d'Alcalà-Meco desaparegui amb tones d'agraïment. Us treurem d'allà.

La Marta, per sobre de tot mare de l'Agnès. La constància sense horaris, la perseverança vigatana per una República cohesionadora, la fermesa quan tot queia, el puntal femení de les revolucions en despatxos masculinitzats. Dona de paraula en un món de mentides i mitges veritats. La renúncia a la terra que l'ha vist créixer per sortir de la presó interior que no la deixava parlar, que no la deixava ser com ella és, lliure. El futur a l'exili és per ella transitori, mai abandonarà ideals. Humanitat esquerra que, quan s'obre, t'inunda. El dia que van detenir l'Oriol ens vam fer una promesa, seguir. I seguirem fins fer del futur un lloc on viure en llibertat, aquí a casa.

L'Anna, la Ramona i la Meritxell, indiciàriament desobedients en una infausta causa general d'aire franquista, quan només han obeït als ciutadans d'aquesta terra d'acollida. Que el patiment no els hi impedeixi trobar el seu camí. Si alguna cosa s'ha malversat, és la inexistent democràcia al regne d'Espanya. Si d'alguna cosa són culpables, és de permetre la llibertat d'expressió. Que ningú pugui callar-les mai.

Totes elles, dones, han estat el puntal desaparebut, amagat però imprescindible de moltes més, d'aquelles que lluitem des del

feminisme pel reconeixement i consecució dels drets del 51% de la població, d'aquelles que vam ser marea el 8 de març i que volem perpetuar-lo tot l'any fins a normalitzar-lo. Per elles, per les seves renúncies, pel seu exemple, per estar en primera línia, per les seves victòries i derrotes, que són les de totes, parlem més d'aquestes dones. S'ho mereixen, ens ho mereixem. Plorem tota la ràbia i la impotència, i fem que el patiment i la tristesa de i per totes elles paguin la pena en forma de República.